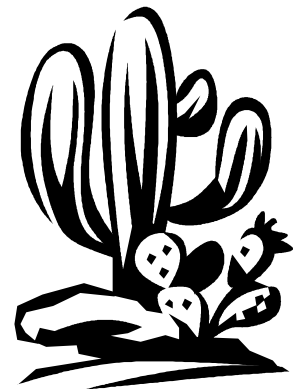

JE GEESTELIJK GRONDGEBIED VEROVEREN

Een belangrijk en bekend verhaal in de Oude Testament vertelt hoe de Israëlieten onder leiding van Jozua het beloofde land moesten veroveren (Jozua 1). Er kwam inderdaad een jarenlange gewapende strijd aan te pas vooraleer dit doel bereikt was. In het Nieuwe Testament weten we dat we dit soort verhalen niet letterlijk, maar geestelijk moeten toepassen. Maar hoe doe je dat? Hoe vecht je geestelijk? En wat is dat, ons "beloofde land"?

Laten we eerst duidelijk stellen dat God voor zijn gemeente, maar ook voor elke christen afzonderlijk, een beloofd land heeft. Het is niet zijn wil dat we ons hele leven door de **woestijn** in kringetjes blijven draaien. Dat de Israëlieten dit 40 jaar lang deden, was niet Gods wil, maar het gevolg van hun eigen ongeloof. Zeker, we kunnen allemaal in een woestijnperiode zitten, en we moeten allemaal af en toe door zulke fase, maar het doel is een mooi en vruchtbaar en rijk land. En het vraagt geloof en doorzettingsvermogen om er te komen. Maar geen geloof hebben in dit beloofde land en berusten in de dorheid en armoede van een woestijnleven, zou de grootste fout van allemaal zijn. Gods wil is vruchtbaarheid, zegen, overvloed, het volle leven... en zolang we dit nog niet helemaal hebben, is er nog terrein te veroveren.

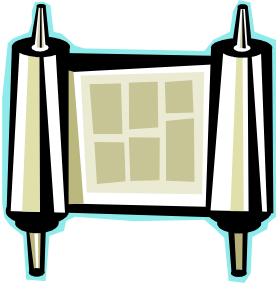
In het verhaal van Jozua zegt God duidelijk tweemaal dat Hij dit land Kanaän aan hen **beloofd** heeft (Jozua 1:3 en 6). Dit is zeer belangrijk om van tevoren te weten: het is niet hun eigen idee, initiatief of voorkeur. Het is een opdracht van God. De motivatie is niet zelfzucht, heerszucht, machtswellust, imperialisme, kortom, hun eigen vlees. Al te gemakkelijk raken onze eigen wensen vermengd met wat wij denken dat Gods wil is, en dan kunnen we uiteraard niet Gods

bescherming "claimen". "Arglistig is het hart..." en ieder van ons faalt wel eens om Gods wil helder te verstaan door de vermenging met eigen verlangens en angsten. Bijvoorbeeld bij het claimen van financiën (denk aan de "prosperity gospel") is dit gevaar zeer reëel: een christen bidt om overvloedige financiën voor Gods Koninkrijk, maar heimelijk in zijn achterhoofd zit daar dat stemmetje dat zegt dat het wel leuk moet zijn om in een villa te wonen en in een sportwagen rond te rijden. Maar als we onze "oude ik" volhardend doden (Kol. 3:5) en ernstig en zuiver zijn in

het leven voor Gods eer, hebben we alle vrijmoedigheid om alle beloofde zegeningen, ook financiële, "naar beneden te bidden". Daarom is het belangrijk om, vooraleer we een terrein gaan veroveren, zeker te weten dat dit op Gods belofte rust en niet op eigen wensdromen.

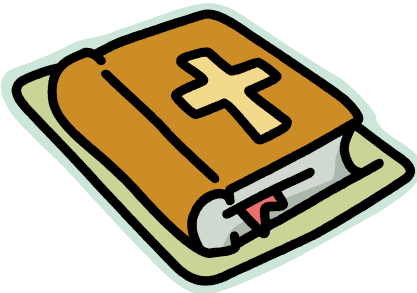
Samen met deze heerlijke en onvoorwaardelijke belofte die God aan Jozua geeft, is er wel een strenge aanmaning die God toevoegt opdat er overwinning zou zijn: "**Houd je vóór alles vastberaden en standvastig aan de wet...** wijk er op geen enkele manier van af. Leg het geen moment ter zijde, verdiep je er dag en nacht

in..." (1:7-8). Wie niet ernstig met Gods wil rekening wil houden, kan ook niet ernstig zijn zegeningen opeisen. Wie niet zijn nabijheid-in-heiligheid wenst, kan niet zijn nabijheid-in-kracht verwachten. Dit zou geestelijke onvolwassenheid zijn, zoals een kind dat alleen het dessert wil zonder de groenten te willen eten. Of kortzichtige dwaasheid, zoals iemand die een auto koopt, maar de gebruiksaanwijzing niet leest en nooit voor een

onderhoudsbeurt gaat, en toch verwacht dat hij lang moet meegaan. Wie zijn beloofde land wil opeisen, maar zonde in zijn leven door de vingers ziet en laat woekeren, zal struikelen. Zeker leiders, die verantwoordelijk zijn voor een groep mensen achter zich, zijn het aan zichzelf, aan God en hun volgelingen verplicht om zich "dag en nacht" te verdiepen in Gods Woord, om het diepgaand te bestuderen, zich eigen te maken, elk kleinste regeltje ernstig te nemen, geen enkele aanwijzing te minachten. Hoe groter een leider, hoe rampzaliger de gevolgen van "kleine foutjes" kunnen zijn. Positief gezegd: wie zich met heilig ontzag aan Gods wetten houdt, heeft onbeperkte vrijmoedigheid in zijn gebeden.

Nu even terug naar onze beginvraag: **wat is ons beloofde land?** Het gaat om een geestelijk stuk grondgebied dat ons beloofd is. "Beloofd" kan op twee niveaus slaan: alle **beloften** die God **in de Bijbel** geeft aan zijn kinderen, én alle persoonlijke profetische woorden die God ons gegeven heeft. Alle teksten in de

Bijbel over zegen (Deut 7:13...), leven in overvloed (Joh. 10:10), vrede die je verstand te boven gaat (Fil. 4:7), wijsheid (Jak. 1:5), de Heilige Geest (Hand. 1:5), de gaven van de Geest (1 Kor. 12:6), gebedsverhoring (Matt. 7:7), leiding (Joh. 16:13), financiële voorziening (Matt. 6:33), vergeving (1 Joh 1:9), kracht (2 Tim. 1:7), vruchtbaarheid (Joh. 15:5), genezing (Mark. 16:18), zekerheid van eeuwig leven (Joh. 3:16)...

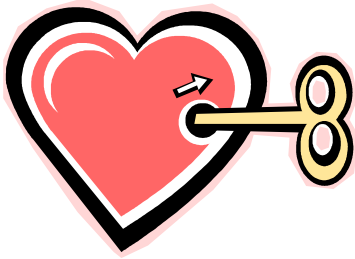
- en zo zijn er nog honderden andere - ze zijn voor elke christen bestemd, niet alleen voor de "holy few", een elite van superchristenen. Helaas zijn er maar "few" die er helemaal voor gaan.

Alan Vincent, een Engelse bijbelleraar, formuleerde het als volgt: "Toen ik na een periode van atheïsme radicaal tot bekering kwam en de Bijbel leerde ontdekken, zei ik tegen God: "ik besluit om elke waarheid in uw Woord te geloven, elke belofte te claimen en elk gebod na te leven". Wat een vastberadenheid om zich elke zegening eigen te maken en ervoor te knokken!

Ook persoonlijke **profetische woorden** die we in ons leven ontvangen hebben, Bijbelteksten en beloften die God ons gegeven heeft door zijn Geest... het zijn kostbare woorden die we mogen en moeten koesteren. Ik raad iedere christen sterk aan om een persoonlijk boekje bij te houden waarin hij deze parels opschrijft om ze niet te vergeten: als hij ze achteraf terugleest, zal hij verbaasd staan hoe er een rode draad is van Gods leiding in zijn leven. En dit boekje kan ook helpen om deze beloften telkens opnieuw volhardend door te bidden.

In ons beloofde grondgebied hebben we **verschillende kringen**: ons eigen leven, ons gezin, onze familie en vrienden, onze gemeente, onze bediening, onze stad, ons land... Het is evident dat we in de kleinste kring moeten beginnen, en dit is al een constant gevecht. **Ons eigen leven** is zoals een huis met vele

kamers, en, laten we maar eerlijk zijn: velen zijn niet eens de baas in hun eigen huis. Ze weten niet wat er gebeurt, hebben er geen controle over, doen dingen die ze eigenlijk niet willen, worstelen met oude rommel die ze maar niet buiten krijgen, oude patronen, angsten, frustraties en bitterheden, bepaalde kamers waarvan de deur op slot zit en waar ze niet binnen durven (misschien zit er

een indringer in, een "kraker"), waardoor een deel van het huis in duisternis gehuld blijft... Kortom, we moeten niet alleen vechten tegen een vijand buiten, maar: de vijand zit binnen de poorten! Dit is de "oude ik", het vlees, met zijn verslavingen, wereldse patronen, onbekeerde gedachten en zondige gevoelens, zijn vrees voor mensen en "natuurlijke" luiheid. Het is al een levenswerk op zich om onze innerlijke vrijheid te heroveren, wat trouwens zonder Christus

onmogelijk is. Maar "waarlijk vrij zijn" is één van die zeer kostbare beloften in Gods Woord (Joh 8:36) en het is zijn wil voor ons leven. Als we dus berusten in deze halfheid, geen zelfbeheersing hebben, ons laten overspoelen en beheersen door negatieve emoties, welke vrijmoedigheid hebben we dan om grotere terreinen te claimen voor God? Een christen die slechts de helft van zijn leven onder de controle van Christus gebracht heeft, is zoals iemand die met een constante innerlijke burgeroorlog zit tussen zijn oude en nieuwe ik: het ene moment heeft hij wel zin om te bidden, het andere niet, het ene moment is hij eerlijk, het andere niet...

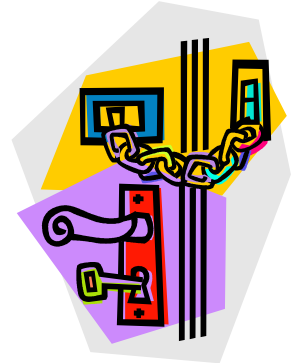
Adam kreeg de opdracht om te heersen over de aarde (Gen 1:26), maar het allereerste begin hiervan is ons eigen leven te "leiden" (en ons niet te laten leven). Dit is niet alleen een opdracht, maar tegelijk Gods belofte: als we dit innerlijke terrein stap voor stap veroveren, zullen we steeds meer in harmonie met God gaan leven, steeds meer zijn zegen en vrede ervaren, zijn stem kunnen horen, beter functioneren, resultaten zien, vrucht dragen... Het is absoluut de

moeite waard om deze strijd te voeren, maar het is misschien de moeilijkste van allemaal. Het is zoals de spreukendichter zegt: "*Wie zijn geest beheerst, is sterker dan wie een stad veroverd*" (Spreuken 16:32).

We zullen tijdens ons aardse leven waarschijnlijk nooit op een punt raken waar we kunnen zeggen: "Nu is mijn leven 100% op orde, en ben ik helemaal zoals Jezus". Zeker mensen die (zwaar) beschadigd werden in hun (vroeg) jeugd, hebben veel opruimwerk met zichzelf,

en bij hen is deze strijd veel moeilijker; maar God, die ieders beginsituatie kent, beoordeelt hen naar de mate van genade die hen gegeven is. Op bepaalde ogenblikken kunnen we Gods welbehagen over ons leven ervaren, waarbij Hij a.h.w. zegt: "Ik ben blij met jou; naargelang je verleden, je mogelijkheden en je groeicapaciteiten heb je de goede strijd gestreden, en ben je voor Mij *voldoende* geheiligd opdat Ik je zou kunnen gebruiken". Maar ook hier geldt dat in een latere fase in ons leven God de lat hoger legt, en zonden die Hij vroeger door de vingers zag, niet meer tolereert. Elke keer als God een zonde of zwakheid in ons hart aan het licht laat komen, is het niet om ons te veroordelen of te overladen met schaamte en schuldgevoel, maar is het zijn zachte wenk om te zeggen: "Nu

is het tijd om dit stukje grond te heroveren en te reinigen van elke vijand". Behalve strijd tegen de zonde is er ook de strijd tegen ongeloof, ontmoediging, angsten, verbittering, onverschilligheid, verwarring, innerlijke verdeeldheid, minderwaardigheid, schaamte ... Wandelen in geloof is zoals wandelen op water: de wet van de zwaartekracht trekt ons voortdurend naar beneden, wil ons oog richten op de uiterlijke omstandigheden en hun onmogelijkheden. Het vraagt discipline om onze geestelijke spieren te trainen, onze geloofsspier te versterken,

niet te kiezen voor de "veilige" weg van aardse zekerheden, maar voor de hemelse, risico's te nemen voor en met God. Zijn onze kleine en grote keuzes onderworpen aan God? Worden we in onze beslissingen gedreven door liefde voor God, vertrouwen of door angst? Zijn al onze opvattingen al bekeerd? Ons omgaan met geld, ons seksuele leven, ons tv-kijkgedrag? Mogen al onze gedachten en woorden in het licht gebracht worden? Gebruiken we onze talenten en geestelijke gaven voor onszelf (carrière) of voor Gods koninkrijk? Gebruiken we

ze vrijmoedig of steken we ze in de grond? Zijn we even vurig voor Gods huis als voor ons eigen huis? Kortom, leven we in ons dagelijks leven naar de norm van Jezus, als zijn gezanten of ambassadeurs, als koningskinderen en overwinnaars? Door wereldse rommel eruit te gooien, maken we van binnen meer ruimte voor Gods Geest. Als door deze "geestelijke verbouwingen" onze innerlijke ruimte groter geworden is, zal ook de uiterlijke ruimte groter worden: we zullen groeien in vrijmoedigheid en autoriteit.

Als ons eigen leven (voldoende!) op orde is, zullen we veel beter functioneren in de andere terreinen. De tweede kring is altijd **ons gezin**. Het gezin wordt wel

eens genoemd: "de moeilijkste plaats om christen te zijn". Het is zeker zo dat we in ons gezin het meest onszelf zijn, met onze kleine kantjes. We gaan er te intens met elkaar om om altijd op onze geestelijke tenen te lopen en ons beter voor te doen dan we zijn. De maskers vallen af. Voor christelijke jongeren die ernstig met God willen leven is het zeker een uitdaging om in de eerste plaats zich tegenover hun ouders en broers en zussen naar de hoge evangelische normen te gedragen: geduld, dienstbaarheid, de afwas doen, niet kibbelen om de lekkerste koekjes, niet geïrriteerd raken

over kleine wrijvingen, elkaar van harte dienen... Het is veel gemakkelijker om dit te doen op een podium waar iedereen het ziet dan thuis, waar niemand het ziet. Maar weeral een oefening die we niet kunnen overslaan. Voor christelijke ouders is het de uitdaging om in vrede met elkaar om te gaan, hun conflicten op een christelijke manier op te lossen, hun kinderen het goede voorbeeld te geven in alles, hen op een liefdevolle en kordate manier op te voeden. Niet voor niets zegt Paulus dat een man die er niet in slaagt zijn eigen gezin volgens Gods normen te leiden, ook geen oudste in de gemeente kan zijn. Maar weeral: dit is ook een terrein dat moet veroverd worden, vaak stap voor stap: de wereldse patronen, hardnekkige vleselijke gewoonten (ingebakken door onze eigen ouders die misschien zelf niet beter wisten), slechte communicatiepatronen, kortom, alle facetten in ons gezin die nog niet "bekeerd" zijn, moeten onder de gehoorzaamheid van Christus komen. En dit kan een echt hevig gevecht zijn, zeker als we in ons oude leven veel zondige patronen gezien hebben. Christelijke

normen introduceren zoals: conflicten uitpraten, vergeving vragen en schenken, elkaar bemoedigen en complimenteren, samen bidden en Bijbellezen, God "laten meepraten" aan tafel en "in de wandelgangen"... Het is weeral niet de gemakkelijkste strijd, maar onontbeerlijk en mógelijk! Een gezin dat niet "veroverd" is voor God, zal voor een christen een constante bron van spanningen en frustraties zijn. Een gezin daarentegen waar God in alle facetten koning mag zijn, is een bron van zegen, vrede en steun. Het zijn de "pijlen" die iemand in zijn geestelijke strijd in zijn pijlenkoker heeft (Psalm 127:5), want hij weet: "Het wérkt! En de vruchten ervan zijn zoet".

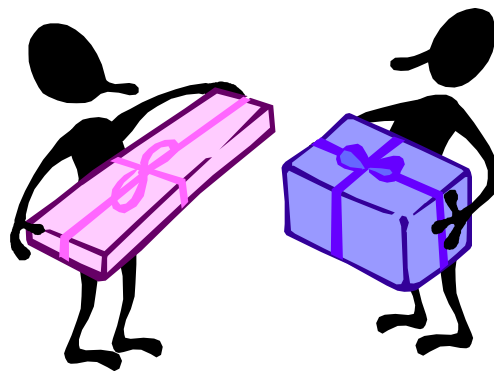
Pas in derde instantie kan iemand dan terrein beginnen te veroveren buitenshuis. De volgende kring is onze geestelijke familie, **de gemeente**. Hier is de strijd erop gericht om de gemeente te doen groeien in kwantiteit en kwaliteit, in aantal

en in kracht. De strijd van de vijand is er onophoudelijk op gericht om de gemeente te verzwakken, te verdelen, mensen terug in de wereld te trekken, leiders te laten struikelen... Het vraagt een niet aflatende waakzaamheid om onszelf en de anderen te beschermen, de eenheid te bewaken, zonde buiten te houden, wereldsgezindheid en onverschilligheid te ontmaskeren, het gebedsleven niet te laten verflauwen, het onderwijs niet te laten compromitteren. De norm neigt er altijd toe om, door de "geestelijke wet van de zwaartekracht",

naar beneden af te glijden en te zakken. Ieder die met de gemeente begaan is, strijdt mee om tegen de lakse tijdsgeest in te gaan en integendeel altijd heiliger te gaan leven: dit vergt soms onpopulaire prediking en streng pastoraat, niet de gemakkelijkste weg kiezen, geen mensen behagen, de wereld buiten houden, de onderlinge liefde en genade hoog houden. Het is de strijd om ons te blijven richten naar de norm van de Bijbel, en niet van "het christendom", van "de gemiddelde christen" of "de andere kerken". Soms zal deze strijd ons in hevig conflict brengen met andere christenen of kerken of met groepen binnen de eigen gemeente.

Elke christen hoort verbonden te zijn aan een levende gemeente en daar zijn plaats in te nemen: hij kan er zijn talenten inzetten, een stuk verantwoordelijkheid dragen, tot zegen zijn voor anderen. Ook hier kan hij terrein veroveren: als hij zijn taak goed vervult, zal hij meer verantwoordelijkheid krijgen, een groter gebied bestrijken, meer autoriteit en ervaring verwerven, krediet opbouwen, zijn bediening uitbreiden. Zo zal bijv. een begaafde kinderwerker die zijn bediening met hart en ziel doet, zijn kinderclub zien groeien, en zijn bediening zien uitbreiden naar een regionaal niveau, landelijk of zelfs wereldwijd: zo zal hij zijn beloofde land (in dit geval: "de jeugd") veroveren en veel kinderen op Gods weg brengen. Hetzelfde geldt voor iemand met een herderlijke

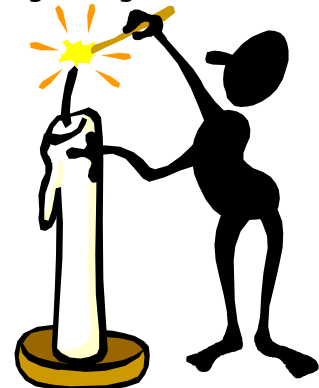
bediening, een leraar, een muzikant en aanbidder enz.: wie trouw is in het kleine, zal over veel aangesteld worden.

In de vierde kring is er de strijd om **de wereld om ons heen** te veroveren: onze burens, kennissen, familie, collega's, schoolgenoten, hobbyvrienden... Net zoals elke christen een taak of bediening in de gemeente hoort te hebben, heeft hij ook een "gebied" in de wereld: zijn straat, wijk, bedrijf, familie, stad ... Ieder van ons kan Gods koninkrijk doen groeien in zijn **directe omgeving**. Als wij ons schamen voor Christus, laten we anderen, die vrolijk zonde promoten, de

toon bepalen en wordt het evangelie in een steeds kleiner hoekje teruggedrongen. Getuigen, evangeliseren, volharden om Gods woord te blijven proclameren, ons niet laten intimideren door ongelovige of godvijandige collega's, volhardend bidden voor onze burens en ongelovige familie, vechten tegen ontmoediging of schaamte, niet meepraten met collega's, mee klagen, roddelen, kritiseren, bespotten, meedoen met het holle gepraat, de lege amusementscultuur, de "verwen jezelf"-

mentaliteit, het ontvluchten van het kruis, het zoeken naar aanvaarding door de wereld..., het gaat heus niet vanzelf, het lijkt soms wel nooit te stoppen. Elke ziel lijkt wel met bloed, zweet en tranen gewonnen, en daarna nog vastgehouden te moeten worden. Het is roeien tegen de stroom in. Maar we mogen de kracht van onze woorden niet onderschatten: door ons getuigenis zullen we de wereld overwinnen en de leugen ontmaskeren. Door ons licht te laten schijnen zullen we duisternis terugdringen. Door radicale eerlijkheid zullen we corruptie aan het licht brengen. Als we soms mensen in de media op heel overtuigende, vaak brutale, manier de grootste nonsens horen verkondigen, waarom zouden wij ons nog schamen voor het Licht van de wereld?

Bij het heroveren van "de wereld" gaat het niet alleen om "individuele zielen" in onze directe omgeving, maar ook om **de grote wereld**: de stad, het land, de regering, ons continent... Er zijn zeer grote, wereldwijde krachten aan het werk

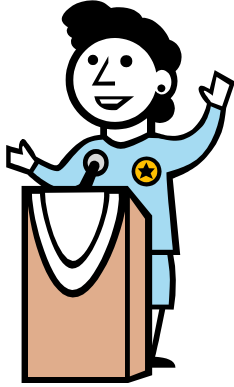

om elke ziel mee in de algemene ondergang te sleuren. We boksen op tegen de media die soms schaamteloos onreinheid promoten, een overheid die het huwelijk juridisch ondergraaft, die eigenlijk een "staatshumanisme" opdringt, een wetenschap die God buitengesloten heeft, een cultuur die alle heilige huisjes sloopt... De strijd in ons denken om niet humanistisch te worden is altijd aanwezig. **De tijdsgeest** is zo moeilijk te bestrijden omdat je ze niet ziet: ze "hangt in de lucht" (en zit in je hoofd) zonder dat je het in de gaten hebt. Het is als een wolk

reukloos en kleurloos gifgas - vergelijk maar met CO. Let op: de tijdsgeest is niet tegen elke vorm van godsdienst, maar: godsdienst moet blijven op haar eigen gebied, nl. het privé-leven en de kerk, én ze mag geen exclusiviteit claimen. M.a.w. humanisme verdraágt dat er christenen zijn, maar God krijgt een klein hoekje van de maatschappij toegewezen: het publieke domein moet "neutraal"

(lees: "god-vrij") blijven. Wat in de praktijk betekent dat de méns daar voortaan de spelregels bepaalt, en dat God daar niets meer te zeggen heeft! En enkel die godsdiensten die erkennen dat er vele wegen zijn naar God, zijn compatibel met de tijdgeest.

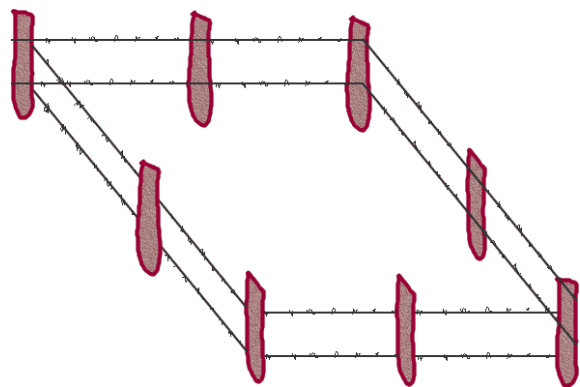
Wij, christenen, kunnen de politiek terug voor God opeisen en sommigen zullen geroepen zijn daar weer Gods Woord te laten klinken en zijn normen te doen

gelden, zodat ons land niet langer god-loos zal geregeerd worden: voor hen is dat hun geestelijk gebied dat ze moeten veroveren. Anderen zal God in de media plaatsen waar zijn Woord ter sprake kan komen. Anderen zullen de wereld van de kunst, de film, toneel, muziek... weer vullen en de schoonheid en creativiteit zal weer aan onze God toekomen. Anderen zullen de economie, de wereld van het geld en het bedrijfsleven heroveren voor onze God en ontnemen aan de greep van de mammon. Anderen zal God roepen voor de kinderen, de jongeren, de prostituees, vluchtelingen, Aidslijders, bejaarden... kortom, de sociale sector weer doordrenken met Gods liefde.

Anderen zullen in de wereld van de wetenschap, de universiteiten en het onderwijs een helder christelijk geluid laten horen en het heersende doctrine van het humanisme ontmantelen, zodat God niet meer angstvallig uit elke wereldverklaring gebannen wordt. Elke tak, elk terrein hoort aan onze God toe! En elk van ons krijgt, met zijn roeping, een stukje gebied toegewezen, dat hij mag en moet innemen. Elke vijand moet en zal tot een voetbank onder Jezus' voeten worden.

We mogen dus **nooit te klein denken** over Gods beloofde land: álle heerschappij, macht en kracht komt Hem toe, op elk terrein! Ook over ons beloofd stuk land mogen we niet te klein denken. Waarschijnlijk wil God ons méér geven dan we beseffen. "Ik zal uw gebied ruim maken", zegt Hij tegen Mozes (Exodus 34:24). Bescheidenheid is goed als het gaat om onszelf, maar niet als het gaat om Gods plan. Als we kijken naar de grenzen van Kanaän die God aan Mozes en Jozua beschrijft (tot aan de Grote Rivier, de Eufraat!), moeten we met een zekere spijt vaststellen dat Israël dat gebied nooit helemaal veroverd heeft! Ze hebben zich nooit uitgestrekt naar hun volle erfenis, ze leefden onder de maat, waren tevreden met slechts een deel ervan. En nog meer: zelfs het beperkte land Kanaän hebben ze nooit helemaal veroverd: er zijn altijd bepaalde bevolkingsgroepen van heidenen blijven wonen (Gibeonieten, Jebusieten...), die constant een interne bedreiging waren. Dit is geestelijk waarschijnlijk op ons allemaal van

toepassing: we leven in een kleiner gebied dan God ons wil geven, en hebben zelfs dit gebied nooit voor 100% onder zijn heerschappij gebracht. Daarom is het bekende gebed van Jabes, "Vergroot mijn gebied" (1 Kronieken 4:10), geen hebzuchtig gebed, maar gezonde geloofstaal. Laten we allemaal de goede strijd voeren om alle muurtjes van ons eigen kleindenken of kleingeloof af te breken en ons uitstrekken naar de volle maat van God. Als Hij u tot burgemeester van uw stad wil promoveren, blijf dan niet in uw achtertuin zitten.

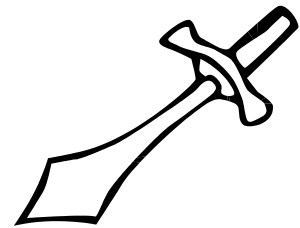
Nu we het over het beloofde land gehad hebben komt onze tweede belangrijke vraag: **hoe veroveren we dit gebied?** Het is kwestie van geestelijke prioriteit

om dit stuk beloofde land **éerst in gebed** te veroveren: als we wijs en duurzaam willen bouwen, moeten we eerst geestelijk onze voet erop zetten, het claimen in de onzichtbare wereld vooraleer we zichtbare stappen zetten. De meeste grote christelijke projecten die baanbrekend zijn, zijn eerst jarenlang in gebed voorbereid. Deze fase van veel-bidden-zonder-resultaat-te-zien is nodig om de

innerlijke ruimte te vergroten. Het fundament wordt gelegd en hier wordt bepaald hoe hoog het gebouw later zal kunnen worden: de hoeveelheid gebed bepaalt de geestelijke draagkracht. Bij elk groot christelijk werk, project of bediening die ik zie instorten, stel ik mijzelf de vraag: "Hoe stevig was het gebedsfundament onder dit gebouw? Hoeveel cement was er gemengd in het zand? Was het gebouwd op schitterende (menselijke) plannen, een sterke (menselijke) leider, de allernieuwste (menselijke) methode, de meest professionele (menselijke) middelen...?" Gebed, of: het besef dat het écht van God moet komen, is essentieel in een bovennatuurlijke strijd.

Bij dit soort gebed is een **zekere mate van agressie** nodig: hier mogen we onze vastberadenheid tonen. De beloften moeten veroverd worden en de vijand zal zijn terrein niet goedschiks prijsgeven. Ook al heeft de duivel het terrein onrechtmatig ingenomen, hij zal het niet vrijwillig loslaten. Ook al is hij allang verslagen op Golgotha, hij kan zijn nederlaag niet toegeven. Voor deze strijd is een vechtersmentaliteit onontbeerlijk. Boosheid is op zich een heel normaal en natuurlijk verschijnsel: als iemand je besteelt, onrechtvaardig behandelt, je kinderen beschadigt, je bedriegt... is boos worden helemaal geen

zonde. De vraag is alleen wat je er mee doet. Iemand die begaan is met Gods koninkrijk en van God houdt, zal automatisch boos worden als hij zonde in zijn omgeving ziet, als hij ziet hoe God belachelijk gemaakt wordt, doodgezwegen wordt, scheef wordt voorgesteld, zijn normen systematisch worden aan de laars gelapt, ja, zelfs door de wetgever worden terzijde geschoven. En vooral als wij zien hoe mensen daarvan het slachtoffer worden, hoe mensen (en kinderen!) lijden onder de voortgaande verloedering, vereenzaming, verwarring, gebroken relaties... moet dit ons

geestelijk boos maken en vastberaden om dit terrein terug te veroveren voor God. Als een mens boos wordt nadat hij op materieel gebied beroofd is en gaat vechten voor zijn financiële rechten, zou dat voor een christen des te meer moeten gelden op geestelijk gebied. En als we bereid zijn hard te knokken voor ónze rechten of onze eer, maar niet even hard voor Gods rechten en zijn eer, zitten de prioriteiten scheef. Als onze schat in Gods koninkrijk zit, zal ook ons hart en onze passie daar zijn.

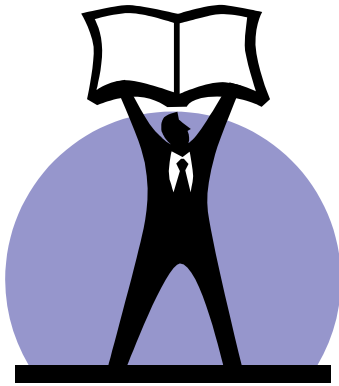
De Bijbel staat ons één soort haat toe, nog sterker, gebiedt ons één soort haat: de **haat tegen het kwade** (Amos 5:15)! In dit strijdende gebed hoeven we dus geen enkel medelijden te tonen met de vijand: de Israëlieten moesten de

Kanaänitische volken meedogenloos uitroeien, niets of niemand laten overblijven, want als ze dat deden zou het hun eigen ondergang worden (wat het in de praktijk ook geworden is). David had deze vechtersmentaliteit: "Ik achtervolgde mijn vijand, haalde hem in en keerde niet terug voor ik hen had vernietigd; ik verpletterde hen, ze stonden niet meer op, dood lagen ze onder mijn voeten... Ik verpulverde hen tot stof in de wind, veegde hen weg als vuil van de straat" (Psalm 18:38-39).

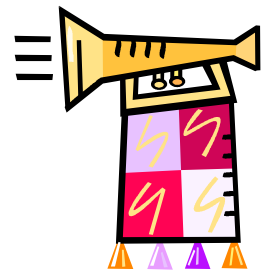
Als wij in onze strijd tegen de zonde nog één hoekje overlaten, zal dat spoedig weer gaan woekeren en de overhand nemen. Wie een oorlog begint moet vastbesloten zijn die te winnen, en zich dáár op voorbereiden. Niets mag aan het toeval overgelaten worden, geen kosten mogen gespaard worden, alles moet op alles gezet worden. Het is geen spel, maar kwestie van leven of dood: als we niet winnen, verliezen we!

Na de gebedsstrijd gaat het gevecht verder met andere **geestelijke wapens**, namelijk **waarheid en liefde**. Het proclameren van de waarheid heeft meer effect dan we denken. Ons getuigenis tegenover collega's en burens, opkomen

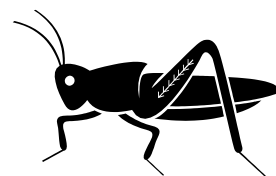

voor de waarheid en rechtvaardigheid, voor zwakken en uitgestotenen, voor alles wat positief is... kan de ganse sfeer in onze omgeving veranderen: het kan leugens ontmaskeren, vooroordelen afbreken, wantrouwen wegnemen, relaties herstellen, weer hoop geven, geloof en optimisme zaaien, mensen openen voor God. Bemoedigende woorden kosten niets, maar kunnen zo zelvend en genezend zijn. Maar ook daden zijn een sterk getuigenis: een vriendelijke blik, knipoog, schouderklop, een dienend gebaar, een principiële keuze, een financiële gift, een opoffering... Elke keer wordt een stukje terrein veroverd. Als een christen in zijn bedrijf weigert mee te

doen met fraude, profitoriaat of oneerlijke praktijken, neemt hij een risico, maar hij getuigt dat hij ernstig met God leeft, en kan de hele atmosfeer en de moraal op zijn werk ten goede doen veranderen. Zeker wie een hogere positie heeft, verantwoordelijk is voor een afdeling en mensen onder zich heeft, kan hierin al Gods principes doen gelden en zelfs afdwingen (eerlijkheid, waarheid, solidariteit...). Elke vader en moeder kan hiermee beginnen in zijn eigen gezin. Elke jongere heeft een vriendenkring, waar hij "spreekrecht" heeft. Kortom, iedereen heeft wel ergens een bepaalde invloedssfeer die hij kan doordrenken met woorden en daden die eeuwig leven voortbrengen.

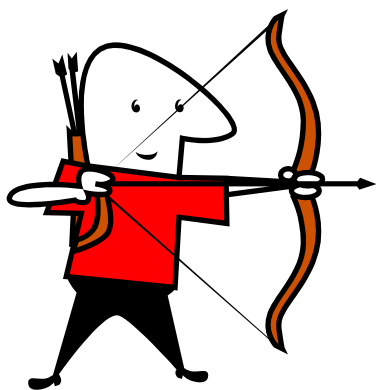
Vlak vóór de intocht in het beloofde land erkende God dat er in Kanaän grotere en machtiger volken wonen dan zij en dat er **reuzen** wonen, "tegen wie volgens de verhalen niemand opgewassen is" (Deuteronomium 9:1-3). God zegt nergens dat het een makkie is of zonder gevaar: Hij weet dat onze tegenstanders vandaag "hemelhoge versterkingen" hebben (v. 1), dat ze zich zullen vastkampen aan hun verworven (gestolen) macht. De geestelijke vijanden waar wij tegenover staan, zijn vaak reuzen, die ons menselijk kunnen te boven gaan. Ze proberen zich in ieder geval zo voor te doen en ons te intimideren, zodat we ons voelen "als sprinkhanen"

(Numeri 13:33). Als zij ons zo kunnen verlammen door angst en minderwaardigheid, hebben ze de eerste veldslag al gewonnen. Maar als we hierin dezelfde mentaliteit kunnen hebben zoals David, gaan we zonder enige vrees de reus tegemoet en met één door God geleid steentje wordt de reus geveld, en gaat het hele leger op de vlucht. Door ons onwankelbaar geloof is het dan onze beurt om de vijand te intimideren... Want Gods belofte staat er onmiddellijk achter "dat het de Heer, uw God, is, die u voorgaat als een verterend vuur. Hij zal hun ondergang bewerken en hen op de knieën dwingen. Zo zult u hen in korte tijd kunnen uitroeien, zoals de Heer u beloofd heeft" (Deut. 9:3).

Maar net zoals bij elke oorlog zijn er tijden van grote veroveringen (opmars), maar ook tijden van patstelling. Laten we realistisch blijven: er zijn periodes dat we vast zitten en niet vooruit raken, zoals in een loopgravenoorlog. Maar als we onder zware druk staan, is **standhouden** ook al een overwinning; denk aan het verhaal van Davids held Samma die in zijn eentje een akker met linzen verdedigde tegen de Filistijnen en geen centimeter week (2 Samuël 23:12)! Wat een vastberadenheid en moed!

Er zullen ook (gedeeltelijke) **nederlagen en kwetsuren** zijn. Iedereen die aan een oorlog begint, weet dat die eraan kunnen komen, en hij moet die mogelijkheid van tevoren incalculeren. Wie té bang is voor verwondingen of pijn, zal alle strijd ontvluchten. Wie geen risico's neemt, zal geen overwinning behalen. Het hoort bij de bereidheid om voor Jezus te lijden. Dat moet ons dus niet afschrikken of ontmoedigen. We kunnen ze wel zoveel mogelijk vermijden door ons goed voor te bereiden, onze wapenrusting volledig aan te gorden, strategisch te strijden, goed samen te werken en niet "solo" te gaan enz. Wat jammer genoeg

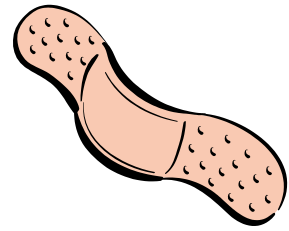
ook voorkomt is dat we gewond raken door **pijlen van onze eigen medestrijders** – laten we eerlijk zijn: die doen het meest pijn van allemaal. Ook hierin moeten we niet naïef zijn, en beseffen dat die dingen (helaas) zullen gebeuren. En nog erger: een aantal van die kwetsuren gebeuren niet per ongeluk, maar worden toegebracht door medechristenen die bewust op ons zullen mikken, uit jaloezie of omdat ze er heilig van overtuigd zijn dat zij dat moeten doen van God. Kijk maar hoe Paulus de scherpste pijlen te verduren had van zogenaamde broeders en zusters. Elke grote prediker of bediening vandaag krijgt dezelfde scherpe

en soms gemene kritiek van andere christelijke leiders. Op zulk ogenblik is de verleiding heel groot om af te haken. Maar als we omwille van bepaalde (ongeestelijke) medestrijders het leger voorgoed verlaten, maken we een veel gemaakte, maar rampzalige fout: als (gebrekkige) mensen ons teleurstellen, stoppen we om de (volmaakte) Heer te volgen. Zulke pijnlijke ervaringen kunnen precies een les zijn om ons vertrouwen te leren stellen in de grote Generaal alleen.

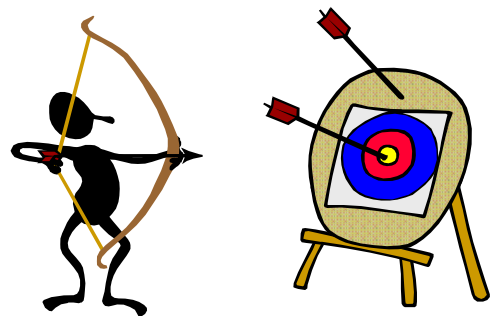
Verwondingen hoeven op zich ook geen ramp te zijn, want voor alle wonden is **genezing** mogelijk. En die moeten we dan ook actief gaan zoeken, i.p.v. ons af te

sluiten voor iedereen en in zelfbeklag onze pijnen te koesteren. God is de grote Geneesheer: we moeten bij Hem komen om de wonden te laten uitwassen, verbinden en zalven. De wonden moeten niet gaan etteren en ontsteken en stinken; we mogen geen verbittering en verharding toelaten, wrok of verdeeldheid, want pas dan heeft de vijand zijn doel bereikt en lijden we een echte nederlaag. Zolang we weer op onze benen gaan staan en de goede strijd verder strijden, zijn we niet verslagen! Trouwens, elke oorlogsveteraan is "fier" op zijn littekens: het is absoluut geen schande om gewond te raken, integendeel een eer voor onze God. Als Hij alles (ook nederlagen en verwondingen) kan omkeren tot iets goeds en tot een zegen en overwinning, dan hoeven we er zeker geen angst meer voor te hebben, maar dan zullen we ons echt verheugen in de beproevingen die ons overkomen (1 Petrus 4:13).

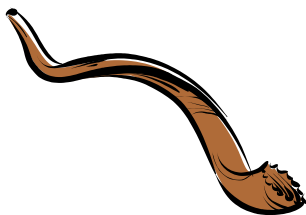
Het grote verschil tussen een aardse oorlog en een **geestelijke oorlog** is dat wij nooit vechten om te doden of te vernietigen, maar alleen om te redden en te bevrijden. Daarom hebben we onze vijanden lief: nooit zullen wij de mensen die aan de tegenovergestelde kant staan, zoeken te verwonden of te doden, veeleer hen het leven van God aan te bieden. Hen neerslaan is niet onze overwinning, maar hen in Gods kamp krijgen door onze liefde. Als we ons verheugen over ziekte of pech bij een ongelovige of atheïst of moslim, vechten we "tegen vlees en bloed" (Ef. 6: 12) en zijn we vleeselijk bezig. De "zekere mate van agressie" die we nodig hebben voor een geestelijke strijd, gaat over de passie voor God, en mag nooit omslaan in destructieve agressie tegenover mensen: wat in de Geest begint, mag niet afdalen naar het niveau van het vlees (Gal. 3:3).

De geestelijke strijd die we strijden is er één voor **de nobelste zaak**, de edelste Koning, het mooiste Koninkrijk. Deze Koning is het méér dan waard om ons leven voor te geven – zoals Hij het voor ons gedaan heeft. Dit Koninkrijk is het waard om alle offers voor te brengen, alle tijd, inspanningen en geld. De hele aarde behoort Hem wettelijk al toe: wij strijden enkel opdat Hij zijn rechtmatige eigendom terug zal krijgen. Dit is de meest rechtvaardige oorlog ooit. Daarom kunnen we hierin niet lauw zijn of geen half werk doen. Als we érgens voor in vuur en vlam willen staan, is dit de beste keuze van allemaal.

Tot slot: als we deze geestelijke strijd volgens Gods regels strijden, gelden ook zijn beloften onverminderd: "Zolang je leeft, **zal niemand tegen je kunnen standhouden**" (Jozua 1:5)! Wat een belofte! "Zoals Ik Mozes heb bijgestaan, zal Ik ook jou bijstaan. Ik zal niet van je zijde wijken en je niet verlaten. Wees vastberaden en standvastig... Laat je door niets weerhouden of ontmoedigen, want waar je ook gaat, de HEER, je God, staat je bij!" (Jozua 1:5-9). Wie 100% de voorwaarden vervult, kan 100% aanspraak maken op deze beloften!

Ignace Demaerel